

David, Dostál a Gabriel na lodi /David, Dostál and Gabriel on a Boat

kurátor/curator: Martin Dostál

Cisco a Prozeta je technologické spojení.
David, Gabriel a Dostál je umělecké spojení.
Technologie a umění se spojili na lodi.

Cisco and Prozeta is a technological connection.
David, Gabriel and Dostál is an art connection.
Technology and art have met on a boat.

Na lodi je možné dělat ledaccos, to bezesporu. Večerní výstava na plující lodi je ovšem i tak raritou. Dispozice plavidla s okny až k podlaze vybízí jednoznačně k sochařské prezentaci. Volba padla na tři chlapičky, na dva z legendárních Tvrdohlavých, totiž na sochaře Michala Gabriela a na Jiřího Davida, který se překvapivě prezentuje novinkou v portfoliu všemožných médií, která používá, a to skleněnými vázami, a na, věkově od obou předchozích již poněkud vzdáleného mladíka Jana Dostála. Jde v první řadě o umění, ale zajímavé i jsou i technologie, pomocí kterých všechna vystavená díla vznikla. Ale vizuální zážitek, ten je nad všechny technologie. Ostatně, jako všechny hezký zážitky, že.

[Martin Dostál](#)

EN

You can do all kinds of things on a boat, no doubt about that. But even so, an evening exhibition on a moving boat is quite a rarity. The vessel's design, with windows all the way to the floor, was simply crying out for a sculptural exhibition. The choice fell on three guys, two from the legendary Tvrdohlaví: the sculptor Michal Gabriel and Jiří David, who, surprisingly, is presenting a new addition to his portfolio of media - glass vases. The trio is rounded out by a significantly younger artist, Jan Dostál. Although the exhibition is first and foremost about art, also interesting are the technologies used to create all the exhibited works. But visual experience trumps technology any day. Just like all nice experiences, right?

[Martin Dostál](#)

Jsem jak zmuchlaný zmrzlý hadr na podlahu
Starý v brzkých ránech do tmy
Jsem tak nejmenovaný uprchlý kvádr bez obsahu
Beztvarý v mrzkých rámech mhy
Jsem hák ušmudlaný nevrlý katr pro výstrahu
Na cáry v strmých lánech mdlý
Jsem pohřešovaný natrhlý flastr na potahu
V pisoáry slizkých vlnolamech smyt
Jsem však vtěsnaný otrlý machr sebevrahů
Rozvrzalý v mrtvých vulkánech fámy
Jsem pták bez nirvány zesnulý kapr ve výtahu
Pozůstalý v prvých plánech jámy
Jsem znak upatlaný scvrklý rastr po zátahu.

[Jiří David](#)

EN

I am a rag-mess, frozen scrunched past cleaning
Old-aged pre early dawns in dark's abyss
I am a tag-less block escaping meaning
Shapeless in surly drawn-out frames of mist
I am a scruffy hook gruff grid-cage warning
Tattered in steep-sloped fields bland lustreless
I am a long-lost torn patch drape-adorning
Washed in urinals' clammy flush-surfed piss
Yet I'm a forced-in dab hand suicide-bringing
Grating in burnt-out fame's volcanic gape
A bird nirvana-less carp in a lift dead-ringing
Lost in a first-pass pit without escape
I am a grubby crest shrunk grid post-dragging.

[Jiří David](#)

Michal Gabriel, Květinářka (Zahradnice)/Florist (Gardener), 2017
Jan Dostál, Tubes, 2016
Jiří David, Nebezpečné vázy/Dangerous Vases, 2018

Jan Dostál, Stéla I/Twisted I, 2019

Jiří David, Nebezpečné vázy/Dangerous Vases, 2018

Michal Gabriel

Jednou z dominantních plastik, kterou se představuje na lodi sochař Michal Gabriel (nar. 25. února 1960 v Praze), je ze souboru *Žraloci*. Tyto nepřehlédnutelné plastiky vznikaly mezi léty 2013 až 2016 a jsou dovršením Gabrielovy predátorské série. Ta vedle *Žraloků* zahrnuje také *smečku Šelem* a *hejno Dravců*, takže lze v souvislosti s nimi mluvit o trilogii tematizující zemi, vzduch a vodu. Samotní predátoři jsou dozajista příslušníci živočišné říše, před kterými má člověk, svého druhu největší „predátor“ na zemi, jistý repekt. Zároveň je obdivuje pro jejich estetické „kvality“, souladnost s prostředím, a jistou nemilosrdnost, kterou si hájí svoji existenci. Michala Gabriela však vedle těchto „živočišných“ vlastností přitahuje k jejich ztvárnění také touha vyjádřit je v klasickém médiu zobrazující plastiky. Při vědomí velkého světového dědictví sochařství od pravěku a starobylých civilizací přes klasické umění minulých staletí až po současnost je Gabriel fascinován možností nacházet stále nové možnosti tradičního sochařského výrazu, přičemž zůstává, při zachování vysoké kvality své práce, zároveň sdílný i pro „neinformovanou“ veřejnost.

Je zřejmé, že Gabriel chápe svoji pozici sochaře jako někoho, kdo má svoji tvorbou překvapovat. Dohledává tak například možnosti, jak ztvárňovat povrch plastik, což má své souvislosti

s fraktálovým myšlením a s estetickými nároky na vnímání plastik. Abstrahováním povrchu soch pomocí různých skořápek dochází, možná paradoxně, k větší „realistické“ reflexi diváka. O zvířatech nemluvě. Jiným okruhem jeho úsilí je využití nejnovějších reprodukčních prostorových technik, jak to umožňují 3D tiskárny, s celým procesem formování dat a uměleckým využitím této revoluční technologie. A současně je také fascinován vytvářením soch klasickým odléváním skutečných předmětů či přírodnin do bronzu. Vedle jedlých i nejedlých hub tak došlo i na *POČÍTAC*. Jiným překvapivým experimentem je pak konstrukce sochy pomocí rastrů. Sochař při tom narušuje transparentností rastrů přirozeně plný objem díla, socha tak získává vzdušnost, přitom ovšem zůstává sochařsky objemná. Zajímá ho také barva v sochařství, ostatně přítomná na sochách od dávného egyptského starověku.

Sochy nám evokují příběhy. A tak nás plastiky *Ve vaně*, *Archanděl Gabriel* či jiné figurální, zvířecí či biologické motivy, jak se objevují v Gabrielově tvorbě od druhé poloviny 80. let až do současnosti, vtahují do báječně šalivé hry skrývání a odhalování jistých příběhů a narácí, které stejně tak souvisejí s dějinami umění jako s každodenní sociální a osobní realitou. Schopnost sdružování platik je pak v určitém úhlu pohledu analogická k všeobecně socializujícím tendencím kulturní civilizace.

EN

Michal Gabriel

One of the dominant works that sculptor Michal Gabriel (born 25 February 1960 in Prague) is showing on the boat comes from his cycle *Sharks*. These distinctive sculptures made between 2013 and 2016 represent the culmination of Gabriel's series of predators, which also includes a pack of *Beasts of Prey* and a flock of *Raptors*. Taken together, these three groups of works can be seen as a trilogy of earth, air, and water. Predators are members of the animal kingdom before whom man - himself the greatest "predator" on Earth - feels a certain amount of respect. At the same time, however, we admire them for their aesthetic "qualities," the way they live in harmony with their surroundings, and the mercilessness with which they defend their existence. But besides these "animalistic" qualities, Gabriel is also drawn to their visual representation by a desire to interpret them through the traditional medium of sculpture. With an awareness of the long legacy of sculpture stretching from prehistory and the ancient civilizations all the way to the classical art of the past centuries and the present day, Gabriel is fascinated by the chance of finding ever newer possibilities for traditional sculptural expression capable of preserving the high level of quality of his work while also remaining accessible to the "uninformed" public.

Gabriel clearly understands his position as a sculptor as someone whose work should surprise. And so he seeks out ways of shaping the surface

of his sculptures, inspired by fractal thinking and the aesthetic demands for the sculptures' visual perception. By creating abstract surfaces resembling skeletal shells, he (perhaps paradoxically) achieves a greater "realistic" reflection of the viewer... not to mention the animals. In other works, he uses the latest three-dimensional reproduction techniques made possible by 3D printers, including the entire process of data formation and the artistic use of this revolutionary technology. He is also fascinated by the creation of sculptures through the traditional casting of real objects and natural materials in bronze. Besides edible and inedible mushrooms, he also did a *computer*. Another surprising experiment is the construction of sculptures using grids. Using the grids' transparency, the sculptor naturally violates the full volume of the work - the sculpture thus feels light and intangible while remaining sculpturally voluminous. He is also interested in the use of color, which has in fact been present in sculpture since the time of the ancient Egyptians.

Sculptures create stories in our minds. And so sculptures such as *In the Bath* and *The Archangel Gabriel* or the other figural, animal, and biological motifs found in Gabriel's work since the mid-1980s pull us into a wonderfully illusory game that hides and reveals various stories and narratives which are as related to art history as they are to our everyday social and personal reality. From a certain point of view, the ability to bring sculptures together in groups is thus analogous to the universally socializing tendencies of cultural civilization.

Michal Gabriel, *Zvíře 7/Animal 7*, 2009

Michal Gabriel, Muž s gepardem (Temný muž)/Man with Cheetah (Dark Man), 1985 - 2010

Michal Gabriel, Lesní sochy/Forest Sculptures, 2017-2018

Michal Gabriel, Lesní sochy/Forest Sculptures, 2017-2018

Jan Dostál

Jan Dostál (narozen 6. srpna 1992 v Olomouci) je čerstvý výlupek na umělecké mapě České kotliny, vždyť teprve v loňském roce ukončil studium figurálního sochařství v ateliéru Michala Gabriela na brněnské Fakultě výtvarných umění. Nicméně už umělecky obývá rozlehlý postvojenský areál na okraji svého rodného města, kde se pouští do stále krkolomnějších a velkorysejších sochařských realizací. Zdvižné vozíky, ten poslední je zvicí malého tančičku, samosestrojitelný jeřáb před vchodem do haly, ozdobený sochařovým dílkem. A spousta všeho možného, co zaručeně neumím pojmenovat.

Honza je, jak vidno, milovník železa, se kterým zachází jak s papírovou milenkou. Stříhá ho, sváří, kupí, shazuje z výšky dolů, kroutí s ním za studena. Vytváří svařované skulptivní konstrukce, pokroucené stély, geometrizující či naopak amorfní kompozice. Má už své výrazně vyhraněné tvarosloví, svůj rukopis. Kousky ostřeúhlých plochých železných trojúhelníků, vyhrocené pláty či stejně vyhraněné kubusky svařuje na sebe a k sobě. Deformuje krásné vyleštěné nerezové stély, když před tím dociloval uměleckou deformaci spouštěním (i vícenásobným) železných kvádrů z výšky, současnou metodou kroucením dosti velkou silou za studena ovšem má, podle svých slov, vše daleko více pod kontrolou. Překračuje hranice toho, co může být, technologicky i vizuálně, současná plastika. Nechce opakovat.

Ještě v prvních fázích svých železných extempore na škole sestavoval z plátů konstrukce zvířat, čímž zaujal, ale zdálo se, že má na víc. Remeslná zručnost, spojená s fascinující

organizační dovedností a intenzitou aktivity, mohla svádět až k pracem na pomezí užité okrasnosti. Poslouchal tyto výtky, nic moc k tomu neřikal, ale už během studia se katapultoval směrem, kterým expanduje doposavad. Možná by šla Honzova metoda popsat jako kresebně exenzivní či expresivní gesto, znásobené surovým či již zušlechtěným materiálem, sycené někde v pozadí sci-fi seriálovou popkulturou a tetuážovou subkulturou. Tedy pokud už i tetuáž není popkulturní fenomén, a co se týká sledování sci-fi seriálů, nevím, zda má na to Honza vůbec čas a chuť. Nicméně své sochařské tvarosloví nosí dost výrazně také na svém těle, když si jistě části i samotetoval. Dopřál by tuto vizuální kratochvíli rovněž svému černému kombíku, se kterým jezdí, u něj se však spokojil s nalepenými černými „tetuážními“ pásy na černém laku svého laurinklementovského superbu. V Bolce by asi čuměli.

Nejnovější, právě vznikající, velkoformátová svařovaná plastika má být jedenáct metrů vysoká, abstraktní tvarosloví se v ní lehce antropomorfizuje, i když abstraktní tvar je stále dominantní. Nestyděli by se za něj ani ve Hvězdných válkách. Při sledování Honzových prací mi ovšem naskakují i jisté afinity k sochařství 50. a 60. let, zejména britskému a americkému, s jeho abstraktními výdobytky a používáním surových materiálů, tedy s poslední fází modernistického umění, souběžně se formující s brutalistní architekturou a expresivní abstrakcí. Současná malba je ovšem také hodně gestická, a jak vidno, i současné sochařství. Velkolepostí a charakteristickou vizuální lehkostí svých kompozic však překračuje Honza zemskou podřízenost a dostává se do mezihvězdi beztlíže.

EN

Jan Dostál

Jan Dostál (born 6 August 1992 in Olomouc) is a newcomer to the Czech art scene, having graduated just last year from Michal Gabriel's studio of figure sculpture at Brno University of Technology's Faculty of Fine Arts. Even so, he has already established his studio at a former military site in his hometown, where he produces ever more crazy and grandiose sculptural creations - forklifts, one the size of a small tank, a homemade crane by the building's entrance, decorated with one of Dostál's sculptures... and all sorts of other things I am absolutely incapable of describing.

Honza is clearly a fan of iron, which he works with like a paper lover. He cuts it, welds it, piles it up, drops it the ground from on high, and cold twists it. He creates welded sculptural constructions, twisted steels, and geometric or amorphous compositions. He already has his own distinctive style and formal vocabulary. He welds together pieces of sharp-angled iron triangles and sharp-edged metal plates and cubes. Where he previously achieved artistic deformation by (sometimes repeatedly) dropping iron cubes from great heights, today he deforms beautiful polished stainless steel steels by cold twisting them - an approach that he says gives him far greater control. He crosses the boundaries of what, visually and technologically, can be contemporary sculpture. He does not like to repeat. During his first impromptu iron experiments at school, he

Jan Dostál, Netvar/Unshape, 2016

used metal plates to create figures of animals that certainly caught people's interest - but it was clear that he had more in him. His mastery of craftsmanship, combined with excellent organizational skills and the intensity with which he approaches his activities, could have easily enticed him to create works bordering on applied and decorative art. He listened to this criticism, said little about it, but already during his studies he launched himself in the direction that he continues to explore today. Honza's method could perhaps be described as extensive or expressive, amplified by the material (raw as well as processed), sometimes imbued with the popular culture of science-fiction or the subculture of tattoo art - unless, that is, tattoos have not already become a pop cultural phenomenon. And when it comes to watching science fiction series, I don't know whether Honza even has the time or desire to watch them. Nevertheless, he quite distinctly wears his sculptural vocabulary of form on his body in the form of tattoos. He would probably endow his black station wagon with the same visual pastime, but here he was satisfied

with merely sticking black "tattoo" strips on the black finish of his Škoda Superb. If they saw it back at the factory, they'd be speechless.

His latest large-format welded sculpture, which he is still working on, will be eleven meters tall. Its form, though possessing light touches of anthropomorphism, remains primarily abstract. It is a work worthy of Star Wars. Nevertheless, as I peruse Honza's sculptures, I can't help but see certain affinities with the sculpture of the fifties and sixties, especially British and American sculpture with its achievements in abstraction and its use of raw materials - i.e., the last phase of modern art, which took shape concurrently with brutalist architecture and abstract expressionism. Of course, contemporary painting - and, as we can see, sculpture - is highly gestural as well. And yet, in their grandeur and characteristic visual lightness, Honza's compositions break the bonds of Earth and achieve an interstellar weightlessness.

Jan Dostál, Velká stéla a stéla/Big Twisted and Twisted, 2019

Jan Dostál, Stéla III/Twisted III, 2019
Jan Dostál, Oblouk/Arch, 2016

Jiří David

Mix obrazového světa Jiřího Davida. Jednotlivé série se vrství za sebou v čase. Fragmentární narace kroužkuje významy a citlivost, precitlivělost, banální vyčerpání z emocí světa. Postsmutek orgasmů. Výstřiky. Výkřiky. Je možno si klást nekonečno otázek. Davidovské spirály, vějíř interpretací, autorovy záměry, introvertní vyčerpání, pochopení, itinerář, exposé. Díla musí vznikat z nutnosti. Mnohoznačnost. Smrt. Bezútěšnost. Nepotřebnost. Umění je jen černou dírou. Nebo černým čtvercem? Prolínavé meze konceptu. Fotografie. Performance. Obrazy. Asambláže. SKLO. Ano i sklo, skleněné vázy. Doprdle. Odduševení. Pachy se prolínají, ale nemizí. Prachy. Prach. Pach. Pch.

Jiří David (narozený 28. srpna 1956 v severočeském Rumburku v čekárně na kožené lavici) má ve své práci zřetelný sklon k fragmentarizaci obrazové plochy, k využití znaků, k exploataci smečky mediálních, existenciálních, intimních, děsivých, dějinných, uměleckých, banálních i sprostých obrazů světa. Zároveň vše propojuje a spojuje, významy se násobí, významy mizí, významy tékají. Ve svém pojetí umění vyšel z postmoderního obrazového diskursu, který ve své fragmentarizaci

EN

Jiří David

A mix from the visual world of Jiří David. Various series layered one after another in time. Fragmentary narration that highlights meanings and sensitivity, hypersensitivity, a banal exhaustion of the emotions of the world. Post-orgasmic depression. Sprays. Cries. We could ask ourselves endless questions. Davidesque spirals, a range of interpretation, original intents, introverted exhaustion, understanding, an itinerary, an exposé. Works of art must be born of necessity. Ambiguity. Death. Desolation. Redundancy. Art is just a black hole. Or a black square? The porous limits of conceptualism. Photography. Performance. Paintings. Assemblage. GLASS. Yes, even glass - glass vases. Goddammit. Despiritualization. Odors combine but do not disappear. Dough. Dust, Dank. Duh.

The work of Jiří David (born 28 August 1956 on a leather bench in a waiting room in the north Bohemian town of Rumburk) shows a clear inclination towards the fragmentarization of the painted surface, the use of symbols, the exploitation of medial, existential, intimate, horrifying, historical, artistic, banal, and vulgar images of the world. At the same time, everything is combined and interconnected, meanings are

obrážel rozličné roviny přítomnosti. V průběhu let se Davidova práce formálně rozrůžnila v řadu technik a přístupů, vedle obrazů a kreseb využíval a využívá také fotografii, vytváří objekty a instalace. A v poslední době i skleněné vázy. Výsledkem je však téměř vždy, v jakémkoliv médiu, přesvědčivá davidovská estetika, která se snaží bortit či vyprazdňovat zavedená „krásná“ pravidla, ale stejně tak je, v paradoxní dichotomii, i esteticky posilovat.

K vázám se dostal Jirka, i přes svoji výrazně emotivní a estetickou nechuť ke sklu jako umělecké disciplíně, na základě ojedinělé výzvy, kdy mohl docela nedávno, autorně, svobodně a jednoduše dotvořit vnějšek i vnitřek pozoruhodného architektonického „hotelu“ Nezvalova Archa v Olomouci. Součástí výzvy byla i žádost o vytvoření skleněných hutních váz, což pro umělce, který se sklem nikdy nepracoval, bylo zadání víc než podivné. Jirka se však opřel do skleněné tradice s vehemencí své rozrušující estetiky, rozrušil tradici krásného skla, vybastlil na svět zcela jinou skleněnou „krásu“, dotvářenou tu a tam třeba i železnou pilou a stvořil svého druhu davidovské „plastiky“, se kterými se on i my dodnes sžíváme.

multiplied, disappear, wander. David's approach to art grew out of the postmodern discourse, which in its fragmentarization reflected diverse layers of the present. Over the years, his work has diversified into numerous techniques and approaches. Besides paintings and drawings, he also works with photography and creates objects and installations - and more recently, also glass vases. In any medium, the result is almost always a convincing Davidesque aesthetic that tries to warp or empty established rules of "beauty" while also, in a paradoxical dichotomy, aesthetically reinforcing them.

Despite a highly emotional and aesthetic distaste for glass as an artistic discipline, Jirka arrived at vases thanks to a unique and challenging commission in which he autonomously, freely, and compactly designed part of the interior and exterior of the architecturally remarkable Nezvalova Archa hotel in Olomouc. The task also included a request to create massive glass vases - a more than strange request for an artist who had never worked with glass before. But Jirka delved into the glass tradition with the vehemence of his exciting aesthetic, violating the traditions of artistic glass and producing an entirely different glass "beauty," here and there shaped using an iron saw to create the Davidesque "sculptures" that he and we are growing accustomed to today.

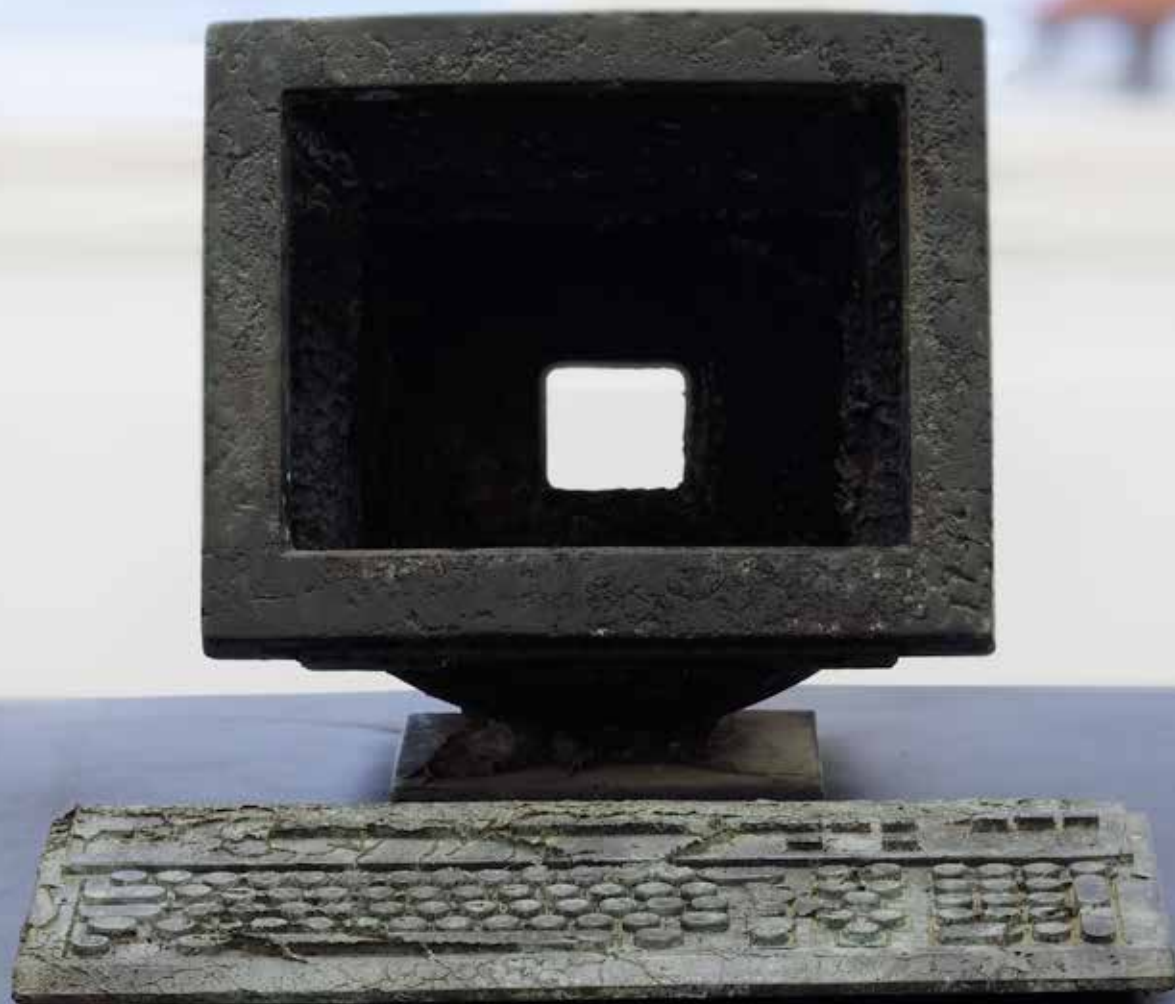
Jiří David, Nebezpečné vázy/Dangerous Vases, 2018

Jiří David, Nebezpečné vázy/Dangerous Vases, 2018

Jiří David, Nebezpečné vázy/Dangerous Vases, 2018

David, Dostál a Gabriel na lodi/David, Dostál and Gabriel on a Boat
- Praha/Prague, 21. května 2019 / 2019, May 21

David, Dostál a Gabriel na lodi, ale právě teď v Olomouci/David, Dostál and Gabriel on a Boat, but Right Now in Olomouc
- Olomouc, Městská galerie/Olomouc, Municipality Gallery, 30. května až 30. června 2019/2019, May 30 - July 30

©
texty/texts: Martin Dostál

koncepte/concept: Martin Dostál

překlad/translation: Stephan von Pohl, Václav Pinkava (báseň J. Davida)

grafická úprava/graphic design: Filip Dvořák

foto/photographs: Zdeněk Polách, Jiří David (J. David), Lukáš Navara, Jan Dostál (J. Dostál), Ondřej Polák, Martin Dostál (M. Gabriel)

Vydaly Prozeta, Cisco, Sculptureline a DaDa ve spolupráci s nakladatelstvím Kant, 2019 /Published in 2019 by Prozeta, Cisco, Sculptureline, DaDa and KANT
ISBN: 978-80-7437-283-4

Michal Gabriel, Vzpomínka/Memory, 2004-2015

obálka/cover:
zleva/from left:
Jan Dostál, Strážce/Guardian, 2017
Jiří David, Nebezpečné vázy/Dangerous Vases, 2018
Michal Gabriel, Hráč 3/Player 3, 2008

sculpture line

